

13) Princezna a drak

Loupeživý rytíř Slavoboj obsadil několik hradů a mnoho lidí připravil o život. Král se rozzlobil a svolal všechny své vojáky i rytíře, včetně žáků z rytířské školy sira Michaela. Zakrátko lupiče porazili, hrady dobyli zpět a loupeživý rytíř byl

zajat. Baron z Vrchlíkova se konečně mohl vrátit domů a domů se vypravili i všichni ostatní. Akorát princ Pavel s Bonifácem se rozhodli, že doprovodí zajatého lupiče až na královský hrad a dohlédnou, aby byl po právu odsouzen.

Před velkou hostinou na oslavu vítězství král nechal přivést odsouzence do hodovní síně. Zarostlý

loupeživý rytíř Slavoboj měl na sobě jen kalhoty, v uchu kostěnou náušnici a téměř nemohl chodit, protože mu k noze přikovali těžkou železnou kouli.

Velitel královské stráže ze svitku přečetl seznam zločinů, kterých se Slavoboj dopustil.

„Nechci tento slavnostní den poskvřnit krví, proto tě

odsuzuji k celoživotnímu žaláři,“ rozhodl král a přítomní s ním bouřlivě souhlasili.

„Mohu mít poslední přání?“ ozval se loupeživý rytíř.

„Ne! Protože jsme tě nepředali katovi, na žádné přání nemáš nárok,“ kývl princ Pavel na strážné, aby odsouzence odvedli.

„Jenom jsem se chtěl poklonit princezně,“ vykřikl Slavoboj.

Princezna Anežka přistoupila blíž. „Tohle přání mu přece splnit můžeme,“ obešla bratra a dřív než jí v tom stihl zabránit, zastavila se před odsouzeným.

„Měl bych malý dárek pro krásnou rozmazlenou slečinku,“ ušklíbl se

Slavoboj, strhl si z ucha náušnici a hodil ji princezně k nohám. Princ Pavel lupiče odstrčil, ale bylo pozdě. Z náušnice se jako had zdvihl proužek mlhy, obtočil Anežku a než se dvořané vzpamatovali, princezna přímo před jejich očima zmizela.

„Cos to provedl?!“

Bonifác namířil na Slavoboje špičku meče v místě, kde se

v hrudi nalézá srdce.

„Co by?“ zasmál se loupeživý rytíř. „Mého kouzelníka jste sice zahubili, ale tohle jeho poslední kouzlo nás pomstí oba.“

„Kde je moje sestra?!“ sevřel jeho ruku princ Pavel.

„Právě jsem jí obstaral nejmocnějšího ženicha v okolí – trojhlavého draka.

Jenom nevím jistě, jestli ji bude chtít jako nevěstu nebo ji sežere. Když má hlad, moc si nevybírá,“ dál se poškleboval loupeživý rytíř.

„Kde toho draka nejdeme?“ hrozivě se zamračil Bonifác.

Slavoboj se jen mlčky ušklíbl.

„Vím, kterého draka

myslí,“ prodral se k nim velitel stráží. „Ovšem na nejlepším koni se k němu tryskem nedostanete dřív než za týden.“

„To už by mohlo být pozdě. Musí nám pomoci královský čaroděj,“ rozhodl princ Pavel. „A toho zmetka hod’te do hladomorny,“ nařídil strážným.

Jenomže královský

čaroděj spal. A když ho konečně probudili, smutně zavrtěl hlavou: „Jsem po boji s lupiči úplně vyčerpaný. Nedokážu přenést za princeznou ani blechu, natož vás.“

Princ Pavel se nešťastně podíval na Bonifáce. „Co teď?“

„Napadá mě jedině Žaboš,“ odvětil kamarád.

Princ Pavel se znovu obrátil na čaroděje. „Dokázal bys Jankovi poslat zprávu, aby i s Rostislavem dorazili do královské zahrady, jak nejdřív to půjde?“

„Pokusím se,“ přikývl čaroděj, zamumlal kouzlo a znovu usnul. Tentokrát už se jim ho probudit nepodařilo. Za několik minut se na zahradě objevili jejich kamarádi na modrých

bleskových koních.

„Půjdeme na draka se třemi hlavami?“ vykulil oči Janek, když jim princ Pavel vylíčil, co se přihodilo.

„Potřebujeme kvalitní lehké brnění,“ usoudil Bonifác.

„Já si žádnou kovovou zbroj neobléknu,“ vrtěl hlavou Rostislav, „kdyby nás

napadl ohněm, nechci skončit jako pečínka v plechovce.“

„Vezměte si na sebe, co chcete, hlavně si pospěšte,“ pobízel je Pavel.

Bleskoví koně donesli mladé rytíře k dračí jeskyni. Rostislav tajně doufal, že jim v boji s nebezpečnou lidožravou saní pomůžou. Vtom se z dračí jeskyně ozval děsivý řev a kolem nich

proběhly tři krysy. Sluneční vítr a Divoká bouře se začali vzpínat.

„Co se děje?“ snažil se je zklidnit Janek, avšak neuspěl.

„Promiň. Omlouváme se. Bojíme se myší,“ zafrkal Sluneční vítr a oba bleskoví oři bleskově zmizeli.

Bonifác protočil oči v sloup, aby naznačil, co si

myslí o jejich odvaze.

„Chrastíte jako plechovky,“ napomenul šeptem své kamarády Rostislav a pak dodal, „nehýbejte se. Na průzkum půjdu já.“

Po chvíli se vrátil.
„Anežka žije. Zahlédl jsem ji v zadní části jeskyně. Ale kolem draka se všichni neprotáhneme. Musíme ho

vylákat ven.“

„Já ho trochu poškádlím,“ vykročil z úkrytu Bonifác a začal na tříhlavou obludu pokřikovat. Princ Pavel sáhl po luku a šípech. Dračí hlava vykoukla z jeskyně a přesně mířený šíp ji trefil do oka. Zubatá tlama se natáhla po Bonifácovi a vychrlila oheň. V té chvíli přiskočil Janek a sekl svým rezavým mečem po dračím

krku. Sice hlavu neut'al, ale poranil ji do té míry, že čelistí klepla o zem a stáhla se zpět.

„Asi mám připálenej zadek,“ postěžoval si Bonifác, který nebyl dost hbitý, aby unikl ohnivému zášlehu.

„Jdu dovnitř a budu bránit Anežku,“ oznámil Rostislav a tiše se vplížil do jeskyně. Janek zaváhal, ale

vzápětí odhodlaně vykročil za svým kamarádem.

Dvě dračí hlavy olizovaly té třetí poraněný krk. Jankovy oči se přizpůsobily šeru a konečně se mohl rozhlédnout. V jeskyni ležela napůl sežraná ovce a kolem se povalovaly ohryzané kosti. Náhle dračí hlavy zpozorněly a Janek rychle zamával mečem, aby odvrátil

pozornost od plížícího se Rostislava. Jedna hlava po Jankovi chňapla. Uhodil ji svým štítem a opět nastavil meč. Náraz mu málem zlomil zápěstí, ale drakovi čepel ublížila mnohem víc. Po Jankově boku se objevil Bonifác a způsobil poraněné dračí hlavě další ošklivý šrám. Zbývající zdravá hlava se nadechla. Utéct by nestihli, proto se přikrčili a nastavili své štíty. Bonifácův se v ohni

zkroutil jako ohořelý papír, avšak na Jankově štítu se rozzářily tajemné značky a vcucly do sebe nejhorší žár dračího plamene. Štít se jen nepatrně ohřál a oba rytíři zůstali nezranění. Od vchodu do jeskyně přilétlo několik šípů a drak téměř oslepl. Rostislav s Anežkou využili jeho nepozornosti a proběhli kolem draka ven. Tříhlavá saň kolem sebe začala mlátit hlavami i tlapami.

„Pojd’! Počkáme si na něj venku, tam se nám bude lépe bojovat,“ táhl Bonifác Janka z jeskyně.

Náhle se ozval hrozivý rachot a skála se začala bortit. Utíkali dál od vchodu, aby je nezasáhly uvolněné kameny. Jeskyně se zřítily a tříhlavého draka pohřbily tuny kamení.

„Jo! Podařilo se!“ jásal Rostislav a objímal se

s Anežkou.

„Co blázníte?“ divil se princ Pavel.

„Našli jsme vzadu v jeskyni řetěz,“ vysvětloval Rostislav, „a zatímco jste bojovali, přivázali jsme dračí ocas ke kamennému sloupu, který podpíral strop.“

„Drak sebou škubal a tím si shodil na hlavu celou

klenbu,“ dodala vesele princezna.

„Neublížil ti?“ prohlížel si bratr pocuchanou Anežku, oblečenou pouze ve spodničce.

„Nijak zvlášť. Mám jenom škrábanec na zádech, jak ze mě oloupával šaty. Pak dostal záchvat kýchání – asi z mých voňavek – a pro jistotu mě celou olízal.

Nejspíš si mě schovával jako zákusek po té ovci. Fuj!
Potřebovala bych se umýt.“

Vtom se vedle nich objevili tři bleskoví koně i s vědmou Janyvanou.

„Čaroděj za mnou poslal svoji kavku se vzkazem, že vás mám zachránit. Ale vidím, že už žádnou pomoc nepotřebujete,“ usmála se vědma. „Nasedejte, mládeži,

musíme rychle za králem, aby starostmi úplně nezešedivěl.“

To bylo slávy! Princeznu osvobodili žáci sira Michela. Král se rozhodl Pavla, Bonifáce, Žaboše i Rostislava na místě pasovat na skutečné královské rytíře. Každému z nich věnoval nádherného koně a sir Michael si mohl pro školu vybrat zbroj podle vlastního výběru. Následovaly tři dny oslav.

Jedli, pili, hodovali a všichni
zachránci si na královském
plese báječně zatančili
s princeznou Anežkou.

© *Ilka Pacovská (2016)*